

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

11. juli 1996 ^{*}

I sag T-146/95,

Giorgio Bernardi, Luxembourg, ved advokat Giancarlo Lattanzi, Massa-Carrare, under den mundtlige forhandling ved advokat Siegfried Vormann, Trier, og med valgt adresse i Luxembourg hos sagsøgeren, 33, rue Godchaux,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved Ezio Perillo og Christian Pennera, Parlamentets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af meddelelsen om »indkaldelse af ansøgnin-
ger med henblik på udnævnelse af den europæiske ombudsmand«, offentliggjort
den 23. maj 1995 (EFT C 127, s. 4), og af alle dermed forbundne og efterfølgende
retsakter,

har

^{*} Processprog: fransk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. P. Briët, og dommerne B. Vesterdorf og A. Potocki,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 11. juni 1996,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

1 Ved EF-traktatens artikel 138 E, som blev indsat ved artikel G, nr. 41), i traktaten om Den Europæiske Union, blev der oprettet en stilling som europæisk ombudsmand. Det foreskrives i artikel 138 E, at Parlamentet udnævner ombudsmanden.

2 Da en første udnævnelsesprocedure, som blev indledt i juli 1994, ikke førte til noget resultat, indledte Parlamentet en ny procedure.

3 I det øjemed ændrede Parlamentet på plenarmødet den 16. maj 1995 forretningsordenens artikel 159.

4 Artikelken bestemmer herefter:

»1. [...] formanden [for Parlamentet] [indkalder] ansøgninger til hvervet som ombudsmand og fastsætter fristen for indgivelsen af disse. Indkaldelsen offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

2. Ansøgningerne skal indgives med støtte fra mindst 29 medlemmer af Parlamentet fra mindst to medlemsstater.

Et medlem kan kun støtte én ansøger.

Ansøgningerne skal indeholde al nødvendig dokumentation, for at det med sikkerhed kan godtgøres, at ansøgeren opfylder betingelserne i ombudsmandens statut.

3. Ansøgningerne forelægges for det kompetente udvalg, der kan indkalde ansøgerne til samtale.

[...]«

- 5 Den 23. maj 1995 offentliggjorde Parlamentet en meddelelse om »indkaldelse af ansøgninger med henblik på udnævnelse af den europæiske ombudsmand« (EFT C 127, s. 4, herefter »indkaldelsen« eller »indkaldelsen af ansøgninger«). Den eneste artikel i indkaldelsen indeholdt de samme bestemmelser som forretningsordenens artikel 159, stk. 2. I henhold til stk. 3 skulle ansøgningerne rettes til Europa-Parlamentets formand senest den 16. juni 1995.

- 6 Den 9. juni 1995 tilstillede sagsøgeren Parlamentets formand en skrivelse, der var vedlagt en ansøgning til stillingen som europæisk ombudsmand. I skrivelsen fremsatte sagsøgeren to rækker indsigelser vedrørende betingelsen om, at en ansøgning skal indgives med støtte fra mindst 29 medlemmer. Han fremkom for det første med formelle indsigelser, idet han anførte, at der ikke var den fornødne klarhed med hensyn til de nærmere regler om, hvilken form støtten skulle have, om, hos hvilke medlemmer støtten skulle søges opnået (medlemmer af Europa-Parlamentet eller af nationale parlamenter) og om den dato, hvor støtten skulle være konkretiseret. For det andet fremkom han med materielle indsigelser, idet han anførte, at den omstændighed, at en ansøgning skal indgives med støtte fra 29 medlemmer, er en krænkelse af ombudsmandens uafhængighed, som er fastsat i traktatens artikel 138 E. Sagsøgeren anførte, at hans ansøgning derfor ikke indeholdt navnene på 29 medlemmer, som måtte antages at støtte ham. Med henblik på at kunne opfylde denne betingelse anmodede han Parlamentets formand om, såfremt det fandtes hensigtsmæssigt, hurtigst muligt at rundsende sagsøgerens ansøgning, oversat til alle Unionens officielle sprog, til Parlamentets medlemmer og forskellige politiske grupper.
- 7 Ved skrivelse af 15. juni 1995, som blev fremsendt pr. telefax, meddelte Parlamentets generalsekretær sagsøgeren, at hans ansøgning var blevet registreret af Parlamentets Bureau, men at dette ikke »kunne gribe ind i udnævnelsesproceduren ved at rundsende ansøgningerne til medlemmerne med anmodning om eventuelt at støtte dem, jf. forretningsordenens artikel 159, stk. 2«.
- 8 Den 15. juni 1995 sendte sagsøgeren pr. telefax en skrivelse, der var vedlagt hans ansøgning, til formændene for Parlamentets politiske grupper og pr. post til Europa-Parlamentets medlemmer fra de nye medlemsstater i Unionen.
- 9 Den 23. juni 1995 tilstillede sagsøgeren Parlamentets formand en håndskreven skrivelse, hvori han anmodede om, at hans skrivelse af 9. juni 1995 blev besvaret. Ifølge sagsøgeren ville kun en rundsending af hans ansøgning give ham mulighed for at opfylde betingelsen om støtte fra 29 medlemmer, uden at ombudsmandens uafhængighed blev krænkelse. I uafhængighedens navn bestred han i øvrigt, at ansøgninger fra politikere kunne tages i betragtning.

- 10 Ved skrivelse af 4. juli 1995 bekræftede Parlamentets generalsekretær sit svar af 15. juni 1995.

Retsforhandlinger

- 11 Ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 2. juli 1995 har sagsøgeren i henhold til EF-traktatens artikel 173 anlagt nærværende sag. Sagen er registreret under nr. C-228/95.
- 12 Ved særskilt processkrift indleveret til Justitskontoret samme dag indgav sagsøgeren i medfør af traktatens artikel 186 og artikel 83 i Domstolens procesreglement en begæring om foreløbige forholdsregler. Begæringen blev registreret under nr. C-228/95 R.
- 13 Efter at have fastslået, at sagerne henhører under Rettens kompetence, henviste Domstolen ved kendelse af 11. juli 1995 de to sager til Retten i henhold til artikel 47 i EF-statutten for Domstolen. Sagerne blev registreret på Rettens Justitskontor den 13. juli 1995 under nr. T-146/95 og T-146/95 R.
- 14 Ved kendelse af 18. august 1995 (Sml. II, s. 2255) tog Rettens præsident ikke begæringen om foreløbige forholdsregler til følge.
- 15 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.

- 16 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i offentligt retsmøde den 11. juni 1996.

Parternes påstande

- 17 I stævningen har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

»Sagen fremmes til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.

Det fastslås, at:

- Intet udvalg under Parlamentet udtrykkeligt og formelt er tillagt 'kompetence' i henhold til artikel 159 i RPE [Europa-Parlamentets forretningsorden].
- Ingen tjenestemand og intet medlem har udtrykkeligt og formelt fået til opgave at behandle ansøgningerne.
- Der ikke er fastsat nogen klagefrist med henblik på at anfægte afgørelser om, at ansøgninger skal eller ikke skal tages i betragtning.
- Betingelsen om ombudsmandens uafhængighed principielt er uforenelig med, at en ansøger kan være politiker, der er aktivt medlem af et politisk parti og underkastet partidisciplin og de forskellige bestående politiske forpligtelser.

- Ombudsmandens kontrolfunktion er komplementær i forhold til den politiske kontrolfunktion, som EP [Europa-parlamentet] (og udvalget for andragender) udøver.

Meddelelsen om 'indkaldelse af ansøgninger med henblik på udnævnelse af den europæiske ombudsmand', offentliggjort den 23. maj 1995 (EFT C 127, s. 4), og alle dermed forbundne og efterfølgende retsakter annulleres, herunder:

- Generalsekretærens afgørelse nr. 019473 af 15. juni 1995, navnlig for så vidt det herved afvises at rundsende sagsøgerens ansøgning til EP's medlemmer [...].
- De retsakter — skriftlige såvel som ikke-skriftlige — der vedrører spørgsmålet om, hvorvidt ansøgninger fra navnlig politikere skal tages i betragtning.
- De forvaltningsakter, der er udstedt efter den offentlige høring den 28. og 29. juni 1995.

Det fastslås endvidere, at Europa-Parlamentet faktisk har modtaget sagsøgerens ansøgning, men at ingen klar, skriftlig og begrundet afgørelse er kommet til sagsøgerens kundskab, hvorfor han ikke har haft mulighed for at konstatere, om der eventuelt er begået ulovligheder i forbindelse med hans udelukkelse, og eventuelt anfægte den.

Henset til sagens uopsættelighed træffes der under alle omstændigheder afgørelse om, at

- den administrative procedure vedrørende udnævnelsen af den europæiske ombudsmand stilles i bero, indtil den afstemning, som påtænkes gennemført den 12. juli 1995 i Strasbourg, har fundet sted

- sagsøgeren kendes berettiget til, at hans ansøgning samt den relevante dokumentation, herunder kopi af stævningen i hovedsagen og af begæringen om foreløbige forholdsregler, tilstilles alle Parlamentets medlemmer; i modsat fald
- kendes sagsøgeren berettiget til at blive hørt inden (eller i givet fald under) den afstemning i EP, der er fastsat til den 12. juli 1995 i Strasbourg.

Fristerne i meddelelsen om 'indkaldelse af ansøgninger med henblik på udnævnelse af den europæiske ombudsmand' bringes igen til at løbe, indtil sagsøgerens (og de andre ansøgere)s ansøgninger samt de øvrige dokumenter, der vedrører dem, behørigt oversat til hovedsprogene eller til alle de officielle sprog, i deres helhed tilstilles EP's medlemmer.

Europa-Parlamentet tilpligtes at efterkomme alle på området gældende retsregler.

Sagsøgeren kendes berettiget til gennem EP — og for dettes regning — øjeblikkeligt at lade de 626 medlemmer (som er opført i EP's medlemsfortegnelse fra marts 1995 eller i en nyere medlemsfortegnelse) fra de 15 stater i EU [Den Europæiske Union] tilstille en kopi af stævningen i hovedsagen og af begæringen om foreløbige forholdsregler samt en kopi af den afgørelse, sagsøgeren — samme dag — har påstået truffet, oversat til de 11 officielle sprog.

Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sagsøgeren forbeholder sig udtrykkeligt ret til i videst muligt omfang at nedlægge nye påstande og gøre yderligere anbringender gældende«.

18 I replikken har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

»Det fastslås, at sagsøgeren har været udsat for 'retsnægtelse' som følge af, at artikel 36 i EF-statutten for Domstolen ikke er bragt i anvendelse.

Det fastslås, at den begæring om foreløbige forholdsregler, sagsøgeren indgav den 26. juni 1995 (og som igen blev indgivet den 26.6. om eftermiddagen samt den 28.6.1995 og den 2.7.1995), først (og kun delvis) blev behandlet den 11. juli 1995 i form af en kendelse om henvisning til Retten og den 18. august 1995 i form af en kendelse, hvorefter begæringen ikke blev taget til følge.

Det fastslås, at det såkaldte princip om en 'rimelig frist' derved er tilsidesat, navnlig i nærværende hastetilfælde.

Det fastslås, at der generelt er sket tilsidesættelse af den grundlæggende ret til kontradiktion, som omhandles i Strasbourg-konventionens artikel 6, 13 og 14.

Sagen fremmes til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.

De allerede nedlagte påstande tages til følge.

Sagsøgeren forbeholder sig ret til i videst muligt omfang at nedlægge nye påstande og gøre yderligere anbringender gældende.«

19 Europa-Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært frifindes Europa-Parlamentet.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende regler.

Formaliteten

20 Parlamentet har gjort gældende, at annullationspåstandene må afvises, idet sagsøgeren ikke har den fornødne retlige interesse, da de anfægtede retsakter ikke berører ham umiddelbart og individuelt i den i traktatens artikel 173 forudsatte betydning. Parlamentet har overladt det til Retten af egen drift at efterprøve, om de øvrige påstande kan fremmes til behandling i realiteten.

21 Sagsøgeren har anført, at han som unionsborger og uafhængig ansøger har en umiddelbar og øjeblikkelig retlig interesse.

22 Det bemærkes, at da det drejer sig om en påstand om, at sagen skal afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt, kan Retten i henhold til procesreglementets artikel 113 af egen drift efterprøve alle aspekter vedrørende sagens formalitet.

23 Med hensyn til den konkrete sag bemærkes for det første, at under et annullations-søgsmaal kan påstande om, at der alene fastslås faktiske eller retlige omstændigheder, ikke i sig selv udgøre gyldigt nedlagte påstande.

- 24 Alle sådanne påstande må derfor afvises.
- 25 For det andet bemærkes, at sagsøgeren i henhold til procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), skal angive søgsmålets genstand i stævningen. Dette indebærer, at søgsmålets genstand skal være fastlagt tilstrækkelig præcist, således at sagsøgte på et relevant grundlag kan fremføre sine indsigelser og Retten kan blive klar over, hvad der er genstanden for sagsøgerens påstande.
- 26 Retten finder, at påstanden om annullation af »alle dermed forbundne og efterfølgende retsakter«, og navnlig af »de retsakter — skriftlige såvel som ikke-skriftlige — der vedrører spørgsmålet om, hvorvidt ansøgninger fra navnlig politikere skal tages i betragtning« og af »de forvaltningsakter, der er udstedt efter den offentlige høring den 28. og 29. juni 1995«, og som i øvrigt ikke på grundlag af stævningen nærmere kan fastlægges, ikke er tilstrækkelig præcis (jf. Rettens kendelse af 29.11.1993, sag T-56/92, Koelman mod Kommissionen, Sml. II, s.1267, præmis 19).
- 27 Påstanden om, at »Europa-Parlamentet tilpligtes at efterkomme alle på området gældende retsregler«, er heller ikke tilstrækkelig præcis. Såfremt det antoges, at denne påstand skal fortolkes som en påstand om, at Retten giver Parlamentet et pålæg, bemærkes, at under en sag anlagt i henhold til traktatens artikel 173 har Retten ikke kompetence til at give institutionerne pålæg (jf. kendelsen i sagen Koelman mod Kommissionen, præmis 18).
- 28 Alle ovennævnte påstande må herefter afvises.
- 29 For det tredje bemærkes, at i henhold til procesreglementets artikel 104, stk. 3, skal begæringer om foreløbige forholdsregler fremsættes i et særskilt dokument.

- 30 Følgelig må de i stævningen nedlagte påstande om, at der træffes foreløbige forholdsregler, afvises (jf. Rettens dom af 22.5.1996, sag T-140/94, Gutiérrez de Quijano y Llorens mod Parlamentet, Sml. Pers. II, s. 689, præmis 32). Det må i øvrigt fastslås, at sagsøgeren har nedlagt de samme påstande i særskilt dokument den 2. juli 1993, og at de ikke blev taget til følge, jf. ovennævnte kendelse afsagt af Rettens præsident den 18. august 1995. Det ville således under alle omstændigheder være ufornuddent at træffe afgørelse vedrørende de i stævningen indeholdte påstande om foreløbige forholdsregler.
- 31 For det fjerde bemærkes, at det fremgår af artikel 19 i EF-statutten for Domstolen og af procesreglementets artikel 44, at en sagsøger ikke kan nedlægge nye påstande i replikken (jf. Rettens dom af 26.10.1993, sag T-22/92, Weißenfels mod Parlamentet, Sml. II, s. 1095, præmis 27).
- 32 Bortset fra påstandene om, at sagen fremmes til realitetsbehandling, at der gives sagsøgeren medhold, og de påstande, der henviser til de i stævningen nedlagte påstande, er der ingen sammenhæng mellem de påstande, der er nedlagt i replikken, og dem, stævningen indeholder. De må derfor afvises.
- 33 For det femte bemærkes for så vidt angår påstanden om annullation af »indkaldelsen af ansøgninger«, at i henhold til traktatens artikel 173, stk. 4, er det en betingelse for, at et annullationssøgsmål anlagt af en fysisk person til prøvelse af en beslutning, som ikke er rettet til ham, kan fremmes til realitetsbehandling, at den anfægtede beslutning berører ham umiddelbart og individuelt. Ifølge fast praksis vil en sagsøger kun kunne påstå, at han berøres individuelt som omhandlet i traktatens artikel 173, stk. 4, hvis beslutningen rammer ham på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derfor individualiserer ham på lignende måde som adressaten (jf. Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, på s. 414, org. ref.: Rec. s. 197, på s. 223).

- 34 For så vidt angår den foreliggende sag bemærkes blot, at den anfægtede retsakt er en indkaldelse af ansøgninger, der i sagens natur retter sig til et ubestemt antal personer. Sagsøgeren er derfor ikke mere berørt end enhver anden mulig ansøger. Uden at det er fornødent at tage stilling til, om den anfægtede retsakt er en retsakt fra Parlamentet, der skal have retsvirkning over for tredjemand, jf. traktatens artikel 173, stk. 1, må påstanden om annullation af indkaldelsen af ansøgninger derfor afvises.

Realiteten

- 35 Indledningsvis må det fastslås, at under hensyn til det ovenfor anførte (præmis 22-34) er det, bortset fra påstanden om sagsomkostninger, kun påstanden om annullation af den skrivelse fra Parlamentets generalsekretær, som blev tilstillet sagsøgeren den 15. juni 1995 (jf. ovenfor i præmis 7), der kan fremmes til realitetsbehandling.
- 36 Så vidt Retten kan forstå, har sagsøgeren i stævningen tilsyneladende kun fremført ét anbringende til støtte for påstanden om annullation af afgørelsen, nemlig at princippet om forbud mod forskelsbehandling er tilsidesat, idet sagsøgeren reelt ikke har kunnet indgive sin ansøgning med henblik på valget af ombudsmanden.
- 37 Hertil bemærkes, at forbuddet mod forskelsbehandling ifølge fast retspraksis indebærer, at sammenlignelige situationer ikke må behandles forskelligt, medmindre en sådan forskellig behandling er objektivt begrundet (jf. Rettens dom af 24.4.1996, forenede sager T-551/93, T-231/94, T-232/94, T-233/94 og T-234/94, *Industrias Pesqueras Campos m.fl. mod Kommissionen*, Sml. II, s. 247, præmis 164).
- 38 I den foreliggende sag har sagsøgeren intet fremført, der kan godtgøre, at andre ansøgere ikke er blevet behandlet på samme måde. Sagsøgeren har navnlig ikke godtgjort, at Parlamentets Bureau skulle have accepteret at rundsende andre ansøgers ansøgninger, der var indgivet under samme omstændigheder som sagsøgerens.

39 Dette eneste anbringende må derfor forkastes.

Sagens omkostninger

40 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Parlamentet har nedlagt en sådan påstand, pålægges det sagsøgeren at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

- 1) Europa-Parlamentet frifindes for så vidt angår påstanden om annullation af skrivelsen af 15. juni 1995 fra Europa-Parlamentets generalsekretær.
- 2) I øvrigt afvises sagen.
- 3) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Briët

Vesterdorf

Potocki

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. juli 1996.

H. Jung

C. P. Briët

Justitssekretær

Afdelingsformand